

G. Valéry-Larbaud: ÓDA.

Ó kölcsönözd nekem a zajt, az édes ritmusú,
Merész siklást a kivilágított világon át,
L u x u s v o n a t ! — s félelmetes zenédet,
Mely végigharsog cifra bőrrel ékes folyosókon,
Míg súlyos rézkilincsek és lakkajtók mögött
A milliárdosok alusznak.

Dúdolva járom folyosóidat
S híven megyek veled Bécs s Budapest felé:
A hangom elvegyül ezernyi hangjalddal,
Ó Harmonika-Zug!

Hogy élni milyen édes, azt először
A Nord-Expressen, Pskow és Wirballen közt
Éreztem át.
Mezők közt vitt az út, hol a juhászok
Dombhoz hasonló fák lábánál álltak
A nyers és szennyes birkabőrbekecsben . . .
(Nyolc óra reggel, ősz, s az ibolyaszemű,
Szép énekesnő énekelt a szomszédos kupében.)

S ti, tükkörablakok, mikén keresztül elvonulni láttam
Szibériát s a Samnium hegyormait,
Kasztiliát virágtalan-kopáran,
S a Márvány-tengert langy eső alatt!
Adjátok nékem, Orient-Express, Süd-Brenner-Bahn,
Csodálatos, siket zenéteket,
Vibrálva síró üveghangotok;
Adjátok nékem a magas, de keskeny mozdonyok
Könnyű és friss lélekzetyvételét, —
A gyorsvonat szép mozdonyalét,
Amelyek biztosan és játszva mennek aranybetűs nagy sárgaszínű vagon előtt
A szerb hegyek magányos zugain
S odébb, rózsával telt Bulgárián át . . .

Ó kell, hogy mind e zaj és mind e mozgás
Átmenjen verseimbe s mondja el
Helyettem elmondhatlan életem:
Gyermek vagyok, ki nem tud mást, csak ezt:
Remélni mindörökre határozatlan dolgokat.

(Debrecen.)

Franciából fordította: HANKISS JÁNOS.